

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. K.**, zast. JUDr. Jitkou Stržínkovou Kvěchovou, advokátkou, se sídlem Žerotínova 32, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Ca 108/2008 - 42,

t a k t o:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Ca 108/2008 – 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 18. 2. 2008, č. j. MV-1737-1/VS-2008 zamítl rozklad žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22. 10. 2007, č. j. OAM-446-7/TP-2007, kterým nebylo dle § 75 odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) vyhověno žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínky uvedené v § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný (ministr vnitra) konstatoval, že žalobce požádal dne 9. 2. 2002 o udělení mezinárodní ochrany, řízení o žádosti skončilo dne 6. 8. 2007 nabytím právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č. j. 4 Azs 43/2007 - 82. Poukázal na znění § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a uvedl, že žalobce nesplnil zákonem stanovenou podmínku uvedenou pod písm. a), neboť o povolení k trvalému pobytu nepožádal neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo ukončeno dne 6. 8. 2007, když žádost o povolení k trvalému pobytu podal až dne 19. 9. 2007. Za neprodleně podanou žádost není podle žalovaného možné považovat žádost podanou po uplynutí 1 měsíce a 13 dnů od ukončení řízení. Jelikož zákon nepřipouští možnost, aby podmínka neprodleného podání žádosti byla správním orgánem žadatelé prominuta, musela být žádost žalobce zamítnuta. Žalovaný shledal, že žalobce v rozkladu neuvedl žádné konkrétní případy, kdy údajně žadatelé obdrželi povolení k trvalému pobytu, přestože podali žádost více než 1 měsíc od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dodal, že žalobcem předložené potvrzení o ubytování, pro které žalobce podal žádost o

povolení k trvalém u pobytu až po 1 měsíci a 13 dnech po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany má faktické nedostatky, pro které je nelze považovat za platné potvrzení podle ustanovení § 71 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Další dokazování žalovaný s ohledem na ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu neprováděl, neboť byla zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, v níž zdůraznil, že již v podaném rozkladu namítal porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu s tím, že žalovaný nepostupoval ve stejných případech stejným způsobem (obdobně) a pojem „neprodleně“ uvedený v § 67 zákona o pobytu cizinců nebyl žalovaným vykládán při aplikaci tohoto ustanovení konstantně jednotným způsobem. Výklad žalovaného se měnil, aniž by se měnila litera zákona nebo jiného podzákonného předpisu, anebo skutkové okolnosti projednávaných žádostí o trvalý pobyt.

Podáním ze dne 19. 3. 2008 požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žaloby a poukázal v této souvislosti na skutečnost, že v České republice žije se svou družkou paní T. B., které byl v ČR udělen trvalý pobyt, a povinnost žalobce vycestovat by tak představovala zásah do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce dále vyjádřil své obavy z návratu do Ruska, kde byl pronásledován, a vyjádřil přesvědčení, že přiznání odkladného účinku žaloby nezasáhne do práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

V doplnění žaloby ze dne 4. 4. 2008 žalobce dále namítal, že žalovaný se ve svém rozhodnutí řádně nevyrovnal s jeho námitkou uvedenou v rozkladu, jestliže nezjistil dostatečně skutkový stav. Žalobce uvedl, že již v řízení o rozkladu spatřoval zásadní pochybení žalovaného v tom, že § 67 zákona o pobytu cizinců interpretoval různě (aniž by se měnily okolnosti případu), což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o jeho žádosti o udělení trvalého pobytu. Připustil, že ke svému tvrzení o různém výkladu pojmu „neprodleně“ ze strany ministerstva nedoložil žádné konkrétní důkazy, neboť žádné k dispozici neměl. Podle názoru žalobce byl však žalovaný povinen opatřit podklady pro vydání rozhodnutí sám, a to i přesto, že podle § 52 je povinností účastníků důkazy označit. Správní orgán totiž může rozhodnout až na základě řádně zjištěného skutkového stavu, což se v daném případě nestalo. Žalovaný neprovedl žádné další dokazování v tom směru, zda skutečně existovala rozdílná praxe ministerstva při výkladu zákona, jak žalobce namítal. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný měl provést další dokazování (zjišťovat skutečný stav věci) zejména s ohledem na to, že to v daném případě bylo ve veřejném zájmu, jehož ochrany má správní orgán při svém rozhodování dbát. Veřejným zájmem je podle žalobce bezesporu zájem na dobré správě, kdy postup správního úřadu, má být konzistentní a správní orgán má cítit vlastní správní praxi a má jí být sám vázán; poukázal v tomto ohledu na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 - 251. Namítal dále, že již v rozkladu upozornil na skutečnost, že ministerstvo vnitra dříve považovalo žádost za neprodleně podanou i po uplynutí jednoho měsíce, avšak bez racionálního odůvodnění ustoupilo od této praxe v případě žalobce a pojem neprodleně vyložilo odlišně. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí o udělení trvalého pobytu č. j. OAM-57-11/TP-2005, v případě kterého byla žádost podaná více jak měsíc po ukončení azylového řízení. K tvrzení žalovaného, že potvrzení o ubytování doložené žalobcem k žádosti o trvalý pobyt mělo formální nedostatky, žalobce uvedl, že tato skutečnost nebyla vůbec zmíněna v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Pokud by potvrzení o ubytování mělo nedostatky, měl by být žalobce správním orgánem prvního stupně vyzván k jejich odstranění, což se nestalo a touto skutečností tak podle něho nemůže být odůvodněno neprovedení řádného dokazování ze strany žalovaného. K nejednotnému výkladu pojmu „neprodleně“ pak žalobce podotkl, že sám žalovaný ve svých rozhodnutích nepostupuje jednotně, když v případě žalobce tvrdí, že žádost o udělení trvalého pobytu je třeba podat v řádu několika dnů od skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany,

kdežto v předchozích rozhodnutích (např. č. j. MV-745/VS-2008, MV-551/VS-2008) uvádí, že lze akceptovat lhůtu několika týdnů.

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) usnesením ze dne 24. 4. 2008, č. j. 5 Ca 108/2008 - 26 přiznal žalobě odkladný účinek, neboť po zvážení věci dospěl k závěru že právní následky napadeného rozhodnutí žalovaného mohou pro žalobce představovat nenahraditelnou újmu. Přiznání odkladného účinku se přitom nedotkne práv třetích osob a není ani v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na své rozhodnutí a setrval na tom, že v daném případě bylo postupováno v souladu s platným právním řádem a k porušení zákona nedošlo. K námitce, v níž žalobce poukazoval na rozhodnutí ministerstva vnitřní z roku 2005, která byla za obdobných okolností pro žadatele příznivá, žalovaný uvedl, že od vydání tohoto rozhodnutí již uplynul značný časový úsek, přičemž i soudní praxe je někdy nejednotná. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že si obstaral dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí a neporušil příslušná ustanovení správního řádu ani zákon o pobytu cizinců. Na závěr připomněl, že žalobce je hlášen na zcela jiné adrese k pobytu než jeho družka. Navrhoval, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Ca 108/2008 – 42, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ztotožnil se se závěrem žalovaného, že za neprodleně podanou žádost o udělení trvalého pobytu lze skutečně považovat žádost podanou do několika dnů od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, nikoliv po jednom měsíci a třinácti dnech. Podle názoru městského soudu musí být taková žádost podána bez zbytečného odkladu, maximálně lze akceptovat lhůtu v řádu několika málo týdnů, nikoli již měsíců. Žádost podaná po jednom měsíci a třinácti dnech není žádostí podanou neprodleně. Z rozhodnutí Ministerstva vnitřní č. j. MV-745/VS - 2008 a MV - 551/VS-2008, ve kterých se v odůvodnění uvádí, že lze akceptovat lhůtu týdnů, nelze podle městského soudu dovodit, že by žalovaný akceptoval jako přijatelné žádosti podané po více než jednom měsíci od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany; tvrzení, že lze akceptovat lhůtu týdnů koresponduje stanovisku, že za neprodleně podanou žádost lze považovat žádost podanou v řádu několika dnů, maximálně týdnů. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný v minulosti rozhodoval odlišně a měl tudíž provést dokazování v tom směru, zda skutečně existovala rozdílná praxe ministerstva vnitřní a zda se výklad pojmu „neprodleně“ ze strany Ministerstva vnitřní měnil. Za vadu řízení spočívající v neúplně zjištěném skutkovém stavu totiž podle městského soud nelze považovat skutečnost, že žalovaný k nekonkrétní námitce žalobce o různosti výkladu Ministerstva vnitřní neprovedl dokazování v tom směru, zda skutečně existovala rozdílná praxe Ministerstva vnitřní při výkladu zákona. Pokud je v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného zmíněno potvrzení o ubytování, které žalobce předložil a které dle názoru žalovaného má faktické nedostatky, je tato zmínka v odůvodnění rozhodnutí žalovaného učiněna v souvislosti s námitkou žalobce uplatněnou v rozkladu, že žádost podal později právě kvůli tomu, že čekal na potvrzení o ubytování. V rozhodnutí žalovaného však zmíněné nedostatky potvrzení o ubytování nebyly důvodem pro zamítnutí žádosti o udělení trvalého pobytu, ani důvodem pro nedoplnění dokazování. Skutečností, která znemožnila žalovanému vyhovět žadatelově žádosti, byla pozdě podaná žádost, tedy žádost podaná nikoliv „neprodleně“.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). K námitce, dovolávající se písm. a) citovaného ustanovení, tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, znovu namítal

porušení § 2 odst. 4 správního řádu ze strany Ministerstva vnitra tím, že nepostupovalo ve stejných případech stejným způsobem (obdobně). Zdůraznil, že ve věci nebylo sporu o tom, že naplnil podmínku pobytu na území České republiky po dobu 4 let v rámci přechodného pobytu, ministerstvo však jeho žádost zamítlo pro nesplnění podmínky podat ji „neprodleně“ po ukončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Připomíná, že pojem „neprodleně“, užitý v § 67 zákona o pobytu cizinců není zákonem definován, což však neznamená, že by měl být vykládán rozdílně. Žalovaný si jej vykládal tak, že žádosti cizinců, kteří ji podali v době platnosti výjezdního příkazu, požadavku vyhověli. K prokázání takové ustálené praxe však žalobce neměl žádný důkaz, kromě důkazu navrženého toliko v žalobě, jímž bylo rozhodnutí žalovaného z roku 2005, č. j. OAM-57-11/TP-2005, v němž cizinec rovněž po více jak měsíci podal žádost podle § 67 zákona a bylo mu vyhověno. Tím chtěl stěžovatel prokázat soudu své tvrzení, že zde zjevně byla jiná praxe ve výkladu pojmu neprodleně a ta se změnila, aniž by k tomu byl důvod a aniž by to účastníci mohli předvídat. Tato praxe se změnila zhruba v době, kdy podal žádost o trvalý pobyt, a proto se takovému postupu brání. Jeho hlavní námitka spočívá v tom, že správní orgán nepostupoval v jeho případě stejně (obdobně) jako u stejných (obdobných) případů jeho žádosti bezprostředně přecházejících, když bez racionálního odůvodnění v jeho případě žalovaný od zavedené praxe ustoupil a pojem neprodleně vyložil odlišně. Z toho důvodu odkazoval na judikát Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 45/2007 – 251, ze dne 23. 8. 2007, v němž soud konstatoval, že „*Ze zásady zákazu libovůle a neodůvodněné nerovného zacházení (viz článek 1 věta první Listina základních práv a svobod) vyplývá princip vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor pro uvážení, pokud se taková praxe vytvořila*“. Zásadní tedy v předmětné věci nebyl „správný“ výklad pojmu neprodleně, ale fakt, že rozdílný výklad žalovaného a jeho různorodá praxe v případech jednotlivých žádostí porušuje princip oprávněného očekávání. Ačkoliv měl stěžovatel platný výjezdní příkaz, nebyla dle žalovaného jeho žádost podána neprodleně. Přitom jako (potencionální) účastník řízení neměl jinou možnost, než spoléhat na dosavadní rozhodovací praxi správního orgánu. V mezidobí neproběhla přitom žádná změna zákonného ustanovení (v opačném případě by eventuální neznalost zákona musela být přičítána k tíži pouze účastníkovi) a správní orgán nezveřejňuje ani své interní předpisy, které snad jeho postupy upravují; proto má povinnost ctít vlastní ustálenou praxi a bezdůvodně a libovolně ji neměnit.

V další námitce, podané podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., stěžovatel vytýká městskému soudu vadu řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byla porušena ustanovení o řízení a soud měl i z tohoto důvodu rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tuto vadu řízení spatřoval v tom, že se žalovaný řádně nevyrovnal s jím uplatněnou námitkou a nezjistil dostatečně skutkový stav. Již v žalobě stěžovatel namítal, že za situace, kdy nebylo v jeho silách doložit důkazy k prokázání svého tvrzení o rozdílnosti správní praxe v této otázce, bylo povinností správního orgánu opatřit podklady pro vydání rozhodnutí k námitce účastníka řízení. Ministr vnitra neprovedl žádné dokazování v tom směru, zda skutečně existovala rozdílná praxe při výkladu zákona, ač to stěžovatel namítal. Žalovaný měl provést další dokazování zejména s ohledem na to, že v daném případě to bylo ve veřejném zájmu, jehož ochrany má správní orgán při svém rozhodování dbát. Veřejným zájmem je bezesporu zájem na dobré správě, kdy postup správního úřadu má být konzistentní a v souladu s vlastní ustálenou praxí, kterou se správní orgán cítí být vázán. Pokud je však stěžovateli známo, žalovaný a před ním rozkladová komise nečinily žádný dotaz na odbor azylové a migrační politiky, zda v této věci existuje nějaký vnitřní předpis (pokyn), který by se k aplikaci pojmu neprodleně vztahoval, či jak je v praxi běžně postupováno. Žalovaný pouze odkázal na § 51 odst. 3 správního řádu s tím, že by další dokazování bylo zbytečné, neboť je zde skutečnost, která neumožňuje žádosti vyhovět, za níž pokládal potvrzení o ubytování doložené stěžovatelem k jeho žádosti o trvalý pobyt, které údajně mělo formální nedostatky. Tato skutečnost však vůbec nebyla zmíněna v samotném rozhodnutí správního orgánu I. stupně a stěžovatel ostatně nebyl ani vyzván k odstranění tvrzených nedostatků, tudíž touto skutečností nemůže být nyní

odůvodněno neprovedení řádného dokazování ze strany žalovaného. Soud přesto žalovanému jeho postup schválil. Žalovaný v rámci řízení o rozkladu nepřezkoumal veškeré jím uplatněné námitky, neopatřil podklady pro vydání rozhodnutí zaměřené na zjištění, zda správní orgán měl k výkladu ustálenou praxi a co bylo eventuálně důvodem změny praxe. Jako důkaz nabídl rozhodnutí č. j. MV-745/VS-2008, č. j. MV-551/VS-2008 (k dispozici u žalovaného), rozhodnutí o udělení trvalého pobytu č. j. OAM-57-11/TP-2005, v němž žádosti podané po více než měsíci od ukončení azylového řízení bylo vyhověno. Stěžovatel navrhol, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků pro nedostatek finančních prostředků a ze stejného důvodu požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Podáním ze dne 19. 1. 2009 požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, přičemž žádost odůvodnil stejně jako žádost o přiznání odkladného účinku žaloby (které bylo vyhověno).

Městský soud v Praze usnesením ze dne 6. 2. 2009, č. j. 5 Ca 108/2008 – 62, stěžovateli přiznal osvobození od soudních poplatků za kasační stížnost a ustanovil mu pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni JUDr. Jitku Stržíňkovou Kvěchovou, advokátku.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 3. 2009, podaném prostřednictvím ustanovené zástupkyně, stěžovatel opět vyjádřil nesouhlas s výkladem pojmu „neprodleně“ zaujatého městským soudem a žalovaným. Z dosavadního řízení před žalovaným a městským soudem v Praze je podle stěžovatele zřejmé, že pojem „neprodleně“ je pojmem, který je vykládán rozdílně. Žalovaný uvádí, že se pod tímto pojmem rozumí několik dní, později svůj výklad upřesnil, že se tím má na mysli nejen několik dní, ale též několik týdnů. Městský soud uvádí lhůtu několika dnů, ale zároveň i lhůtu několika málo týdnů. Stěžovatel se tedy nedozvěděl o jak dlouhou lhůtu skutečně jde a panuje zde nejistota ohledně tohoto pojmu. Poukázal na skutečnost, že nemůže disponovat konkrétními listinnými podklady ve věcech, v nichž žalovaný rozhodl o udělení trvalého pobytu žadateli na základě žádosti podané více než měsíc od ukončení azylového řízení, neboť se jedná o důvěrné informace, které si ostatní žadatelé v písemné formě nepředávají, ale pouze ústně sdělují. Tuto skutečnost podle názoru stěžovatele městský soud i žalovaný nesprávně pominuly. Stěžovatel je přesvědčen, že má povinnost důkazy označit, což splnil. Pokud se těmito důkazy nechtěl zabývat žalovaný, měl tak učinit městský soud a pochybení žalovaného napravit. V této souvislosti stěžovatel poukázal na § 50 správního řádu a konstatoval, že přestože v doplnění žaloby konkrétní důkazy nabídl, nebyly bez bližšího odůvodnění městským soudem provedeny. Stěžovatel dále uvedl, že otázka udělení či neudělení trvalého pobytu na území České republiky osobě kavkazské národnosti, které by navrácením do Ruska hrozily závažné problémy ve formě možného pronásledování a útisku, nemůže podle stěžovatele v právním státě záviset na volném uvážení správního orgánu, které se navíc v průběhu doby bez bližšího vysvětlení a důvodů mění. To navíc za předpokladu, že ostatní podmínky žadatel splnil. Takový postup nekoresponduje se zásadou předvídatelnosti rozhodování státních orgánů ani se zásadou právní jistoty a rovnosti práv, která plyne z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Jiný důvod než nepodání žádosti neprodleně po ukončení azylového řízení nebyl v zamítavých rozhodnutích žalovaného zmíněn. Stěžovatel má za to, že v právním státě není přípustné, aby osobě, která nepředstavuje pro Českou republiku žádné riziko, splní všechny předpoklady pro udělení trvalého pobytu a navíc na území České republiky žije po dlouhá léta spokojený rodinný život, nebyl udělen trvalý pobyt jen z důvodu nejasně a nejednotně vykládaného pojmu „neprodleně“. Tento pojem byl navíc novelizací zákona o pobytu cizinců nahrazen lhůtou dvou měsíců. Z novelizace je zřejmé, že výklad pojmu „neprodleně“ činil problémy, neboť jinak by ke změně nedošlo. Pokud by se tímto pojmem myslela lhůta několika dnů nebo několika málo týdnů, pak je si třeba položit otázku, proč tento pojem byl nahrazen lhůtou dvouměsíční. Časové rozmezí mezi posuzováním žádosti stěžovatele a novelizací předmětného ustanovení

jsou přitom jen dva měsíce. Výše uvedené skutečnosti podle stěžovatele dokládají, že byla porušena zásada rovného zacházení, že s ním nebylo zacházeno rovnoprávně a že postup žalovaného je v rozporu s právem. Stěžovatel setrval na svém návrhu, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Ca 108/2008 – 42, zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádřeních ke kasační stížnosti (a k jejímu doplnění) popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí ve věci i rozsudek městského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Konstatoval, že stěžovatel nesplnil podmínku uvedenou v § 67 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, když nepodal svou žádost o udělení trvalého pobytu neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Setrval na svém stanovisku, že v případě stěžovatele nebyla žádost o povolení k trvalému pobytu podána neprodleně, neboť stěžovatel podal svou žádost po měsíci a 13 dnech od pravomocného ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na skutečnost, že se stěžovatel nedovolává existence objektivních okolností, které by v jeho v případě nasvědčovaly tomu, že předmětnou žádost podal neprodleně (např. předchozí hospitalizace v nemocnici či jiné obdobně závažné skutečnosti a objektivní důvody). V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 9 Ca 144/2007, ze kterého plyne že pojem „neprodleně“ není neurčitým právním pojmem, neboť v obecné poloze znamená bez zbytečného prodlení, tedy okamžitě, ihned, bezodkladně, bez meškání, bezprostředně. Lhůtu určenou tímto pojmem je tak třeba počítat na dny, maximálně několik týdnů. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci a naopak má za to, že stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti byl v dané věci zjištěn dostatečně a řádně. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem stěžovatele, že pojem „neprodleně“ byl novelou zákona o pobytu cizinců definován (2 měsíce), neboť se nejedná o definici tohoto pojmu, ale o jiné určení lhůty pro podání žádosti. K poukazu stěžovatele na jeho rodinný život a na nebezpečí, jež mu hrozí v případě návratu do vlasti žalovaný podotkl, že tyto skutečnosti nejsou předmětem řízení o povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců a nelze jimi proto odůvodňovat kasační stížnost. Námitky stěžovatele vznesené v kasační stížnosti považuje žalovaný za nedůvodné a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl a kasační stížnosti pro její nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel se v kasační stížnosti výslovně dovolával důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Za účelem posouzení důvodnosti námitky stěžovatele o nesprávném posouzení právní otázky soudem je třeba si nejprve připomenout ustanovení § 67 zák. č. 326/1999 Sb. ve znění platném v době, kdy o žádosti stěžovatele o povolení trvalého pobytu rozhodoval správní orgán. Podle ustanovení § 67 odst. 1 uvedeného zákona se povolení k trvalému pobytu vydá cizinci po 4 letech nepřetržitého pobytu na území, který zde pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany a o vydání tohoto povolení požádá *neprodleně* po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, přičemž toto řízení, včetně případného řízení o kasační stížnosti, trvalo nejméně 2 roky. Do uvedené doby pobytu se započítává doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů, na povolení k dlouhodobému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti (§ 67 odst. 2 cit. zákona).

Mezi účastníky nebylo (v tomto řízení) sporu o tom, že žalobce naplnil podmínku pobytu na území České republiky po 4 letech nepřetržitého pobytu v rámci přechodného pobytu a že o povolení k trvalému pobytu stěžovatel požádal po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany (včetně řízení o kasační stížnosti), které trvalo nejméně 2 roky. Spornou mezi účastníky zůstala skutečnost, zda stěžovatel splňoval podmínku požadovanou zákonem o pobytu cizinců na území České republiky ve znění platném v době podání a projednávání stěžovatelovy žádosti o povolení k trvalému pobytu, tj. podmínku podání takové žádosti do „*neprodleně*“ po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel vyjadřuje nesouhlas s výkladem tohoto pojmu, který byl zaujat jak žalovaným, tak městským soudem. V tomto směru se dovolává nesprávného posouzení právní otázky soudem ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když jednak namítá nesprávný výklad tohoto neurčitého právního pojmu a dále též namítá, že sám žalovaný si tento pojem vykládá rozdílně, neboť sám v některých rozhodnutích připouští, kromě nutnosti podání žádosti ve lhůtě několika dnů od ukončení azylového řízení též lhůtu několika týdnů, přičemž v minulosti podle poznatků stěžovatele si tento pojem vykládal tak, že žádost je nutno podat v době platnosti výjezdního příkazu a v napadeném rozhodnutí pouze uvádí, že za neprodleně podanou žádost není možné považovat takovou, která je podána po jednom měsíci a 13 dnech od ukončení řízení. Žalovaný k tomu ještě dodal, že žadatelem předložené potvrzení o ubytování, pro které údajně podal žádost o povolení k trvalému pobytu až po uplynutí této doby od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, má faktické nedostatky, pro které je nelze považovat za platné potvrzení podle ustanovení § 71 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze výklad zaujatý žalovaným akceptoval, když žádost podanou stěžovatelem po 1 měsíci a 13 dnech označil za podanou opožděně a současně uvedl, že za neprodleně podanou lze považovat žádost podanou bez zbytečného odkladu, přičemž lze akceptovat lhůtu několika dnů, maximálně lhůtu v řádu několika málo týdnů, nikoliv již měsíců.

Další s tím související námitka stěžovatele, v níž se též dovolává důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívá v tvrzení, že žalovaný nepostupoval v případě jeho žádosti stejně jako u obdobných případů předcházejících žádosti stěžovatele o povolení trvalého pobytu a v případě stěžovatele se od této praxe odchýlil a pojem „*neprodleně*“ vyložil odlišně, aniž by vyhověl jeho žádosti na označení a provedení důkazů spisy, v nichž podle názoru stěžovatele vyhověl žádostem žadatelů, kteří žádost podali ve lhůtě přibližně stejné či ještě delší

než sám stěžovatel; Městský soud v Praze se přitom s touto otázkou náležitým způsobem nevypořádal.

K oběma výše nastíněným námitkám konstatuje Nejvyšší správní soud následující:

Narozdíl od názoru žalovaného, který vyslovil až ve vyjádření ke kasační stížnosti, kde se dovolával rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 9 Ca 144/2007, v němž byl soudem zaujat názor, že pojem „neprodleně“ není neurčitým právním pojmem, neboť v obecné poloze znamená bez zbytečného prodlení, tedy okamžitě, bezodkladně, bez meškání, bezprostředně, se Nejvyšší správní soud naopak domnívá, že pojem „neprodleně“ vázící se k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany spadá do kategorie tzv. neurčitých právních pojmů. Jde o pojmy, jejichž definování obecně v právních předpisech zpravidla pro jejich povahu samo není vhodné, někdy dokonce ani možné. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat, jejich obsah a rozsah se může měnit a často bývá podmíněn časem. Při interpretaci neurčitého právního pojmu musí správní orgán alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit a vyložit. Teprve poté, kdy neurčitý právní pojem vyloží, může jej konfrontovat se skutkovými zjištěními konkrétního případu a usoudit, zda podmínka vázající se k neurčitému právnímu pojmu je v projednávané věci splněna či nikoliv (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2004, č. j. 1 As 10/2003 – 58, či rozsudek téhož soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 – 73).

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že výše uvedenému požadavku rozhodnutí žalovaného nevyhovuje. Se žalovaným lze souhlasit potud, že z čistě jazykového významu slova „neprodleně“ je zřejmé, že znamená bez prodlení, bez zbytečného odkladu, okamžitě, či ihned. Vyplývá to např. ze Slovníku spisovného jazyka českého, Academia Praha 1989, III. díl, str. 331. Jako příklad se zde uvádí neprodleně poskytnutá lékařská pomoc, neprodleně se vypravit na cestu. Neprodlený pak znamená provedený bez otálení, bezodkladný, naléhavý, např. neprodlený návrat, neprodlené řešení situace. Je tedy zřejmé, že pojem neprodleně představuje krátký časový úsek – viz např. jeho výše uvedené spojení s lékařskou pomocí. Z uvedeného je patrné, že čeština užívá tento výraz především pro situace, které jsou velice naléhavé a nesnesou odkladu.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na způsob, jakým je pojem „neprodleně“ použit v jiných právních předpisech než v ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tak např. podle § 71 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) *musí být notářské zápisy neprodleně po sepsání uloženy v kanceláři notáře pod uzávěrou*, podle § 47 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), *je řidič, který měl účast na dopravní nehodě povinen neprodleně zastavit vozidlo*, podle § 41 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů (vodní zákon), *kdo způsobí nebo zjistí havárii, je povinen ji neprodleně hlásit Hasičskému záchrannému sboru České republiky nebo jednotkám požární ochrany nebo Policii České republiky, případně správci povodí*. Z výše uvedených příkladů vyplývá, že pojem neprodleně zákonodárce užívá v souvislosti s úkony, které jsou velice naléhavé a nesnesou sebemenší odklad. Jistě není možné, aby notáři trvalo několik dnů, týdnů či dokonce měsíců než notářský zápis po sepsání uloží v kanceláři pod závěrou, či aby tomu, kdo způsobí nebo zjistí havárii ve smyslu § 41 odst. 2 vodního zákona trvalo několik dnů či týdnů její nahlášení. Zákonodárce sice ne ve všech případech pojem neprodleně používá v souvislosti s těmi nejnaléhavějšími a neodložitelnými úkony a přípouští provedení úkonu v několik dnech - zde lze poukázat například na § 128 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) podle kterého *insolvenční návrh, který neobsahuje všechny náležitosti nebo který je nesrozumitelný anebo neurčitý, insolvenční soud odmítne, jestliže pro tyto nedostatky nelze pokračovat v řízení; učiní*

tak neprodleně, nejpozději do 7 dnů poté, co byl insolvenční návrh podán, případně na znění § 71 odst. 3 správního řádu, podle kterého pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně (Nejvyšší správní soud má za to, že výrazy bezodkladně a neprodleně mají prakticky takřka stejný význam), je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení.

V případě plynutí času pro podání žádosti pak obecně není třeba tomuto pojmu přisuzovat tak velkou časovou naléhavost jako v běžném jazyce, či v jiných, výše uvedených právních předpisech. Zejména to platí za situace, kdy zákon sice předepisuje, že žádost o povolení k trvalému pobytu je nutno podat neprodleně, tedy bez odkladně, po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, avšak současně předpokládá, že v žádosti je povinen cizinec uvést veškeré náležitosti žádosti uvedené § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zejména je pak povinen k žádosti doložit doklady vyjmenované v odst. 2 téhož ustanovení, tj. fotografii, cestovní doklad, dále např. rodný list, doklad potvrzující účel pobytu na území, výpis z evidence Rejstříku trestů, doklad o zajištění ubytování na území (§ 71 odst. 2 téhož zákona) apod. Již z důvodu nutnosti obstarání zákonem předepsaných podkladů je zřejmé, že lhůta předepsaná k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, charakterizovaná neurčitým právním pojmem „neprodleně“, nemůže být vykládána stejně, jako pojem neprodleně vztahující se k poskytnutí lékařské pomoci, tedy okamžitě, tj. v časovém úseku několika minut, hodin, či několika málo dnů. Sám žalovaný připouští lhůtu několika týdnů, což Nejvyšší správní soud zjistil ze správních spisů uvedeného správního orgánu, které si z podnětu stěžovatele vyžádal za účelem ověření výkladu tohoto pojmu stěžovatelem v minulosti, jakož i za účelem ověření stěžovatelem tvrzené námitky o porušení ustálené praxe žalovaného při výkladu tohoto pojmu. Jde o rozhodnutí žalovaného č. j. MV-745/VS-2008 a č. j. MV-551/VS-2008 (obě věci spolu skutkově souvisejí, neboť jde o rodinné příslušníky). Z těchto spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že v rozhodnutí ze dne 21. 1. 2008, č. j. MV - 551/VS - 2008 žalovaný konstatoval, že pojem „neprodleně“ není v zákoně o pobytu cizinců přesně vymezen. Pojmem „neprodleně“ je v zákoně vyjádřeno, že žádost o povolení k trvalému pobytu musí být podána bezodkladně, bez zbytečného prodlení a bezprostředně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Obecně lze akceptovat časovou prodlevu několika dnů, maximálně týdnů. K tomu, aby bylo možno uznat časovou prodlevu delší, by musely být zjištěny takové významné skutkové okolnosti, které by objektivně bránily včasnému podání žádosti. Žádné takové okolnosti žadatel v průběhu řízení neuvedl a neodůvodnil časovou prodlevu ani v podaném rozkladu. Podání žádosti po uplynutí tří měsíců a 18 dnů od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany nelze považovat za neprodleně, jelikož časová prodleva je příliš velká na to, aby mohla být akceptovatelná.

V rozhodnutí ze dne 21. 1. 2008, č.j. MV - 745/VS - 2008 žalovaný konstatoval, že žádost o povolení k trvalému pobytu byla podána dne 3. 5. 2007, což je tři měsíce a 18 dní po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě nebyla splněna zákonná podmínka uvedená v ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žadatelka o povolení k trvalému pobytu nepožádala neprodleně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pojem „neprodleně“ není zákonem o pobytu cizinců vymezen, avšak dle názoru správního orgánu není možné za neprodleně podanou žádost považovat takovou žádost, která byla podána po třech měsících a osmnácti dnech od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pro nesplnění uvedené podmínky byla žádost žadatelky zamítnuta, neboť zákon nepřipouští možnost prominutí nesplnění podmínky neprodleného podání žádosti.

I když lze připustit, že pro posuzovanou věc, zejména ve vztahu k tvrzenému porušení ustálené praxe žalovaného při vyřizování žádostí o povolení k trvalému pobytu, nejsou vyžádané spisy příliš relevantní, neboť žádosti o povolení k trvalému pobytu zde byly podány až po uplynutí 3 měsíců a 18 dnů od ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy nepochybně s velkou časovou prodlevou a nikoliv neprodleně, lze z nich pro posuzovanou věc, alespoň ze spisu sp. zn. MV 551/VS-2008 vytěžit, jak si pojem neprodleně vykládal ve zde posuzovaném případě. Uváděl, že žádost musí být podána bezodkladně, bez zbytečného prodlení a bezprostředně po ukončení řízení mezinárodní ochrany s tím, že lze akceptovat

časovou prodlevu několika dnů, maximálně týdnů. Kolik týdnů má žalovaný zde na zřeteli neuvádí, pouze připouští, že delší časovou prodlevu by bylo možno uznat, pokud by byly zjištěny takové skutkové okolnosti, které by objektivně bránily včasnému podání žádosti (ostatně i v projednávané věci stěžovatel v jednom ze svých vyjádření připouští, že v některých případech mohla být v minulosti jeho praxe jiná – zřejmě ve smyslu větší benevolence při posuzování zmíněného časového úseku – a poukazuje v této souvislosti na možný vývoj správní praxe a analogii vývoje i judikatury soudní).

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí žalovaného zcela absentuje výklad neurčitěho právního pojmu „*neprodleně*“, když tomuto výkladu nepostačuje, pokud žalovaný uvedl, že za neprodleně podanou žádost nelze pokládat žádost podanou po uplynutí 1 měsíce a 13 dnů. Sám žalovaný připouští v jiných věcech lhůtu nejen několika dnů, ale i několika týdnů a měl by tudíž vyložit, jak si s ohledem na nutnost vyžádání výše již citovaných potřebných podkladů tuto lhůtu vykládá; zda počítá s časovou prodlevou, která je potřebná k jejich opatření, v jakém rozsahu a jak se do interpretace neurčitěho právního pojmu promítá konkrétní skutková podstata a okolnosti projednávané věci. Nelze totiž vyloučit, že za určitých okolností bude pojmu „*neprodleně*“ vyhovovat i lhůta několika týdnů (v daném případě necelých 6 týdnů), pokud bude pro žadatele o povolení k trvalému pobytu časově náročné či jinak komplikované předložit správním orgánem požadované náležitosti žádosti. Pokud neurčitý správní pojem bude žalovaným náležitě vyložen a konfrontován se skutkovými zjištěními konkrétního případu, bude teprve poté možno usuzovat na správnost jeho závěru, přičemž v této souvislosti bude třeba zaujmout stanovisko i k dosavadní praxi správního orgánu s ohledem na nutnost zachování principu vázanosti správního orgánu vlastní správní praxí v případě, že mu zákon dává prostor k uvážení (viz výše již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 45/2007 – 251). V této souvislosti však Nejvyšší správní soud upozorňuje, že dosavadní správní praxi není na druhé straně nutno přeceňovat s ohledem na to, že skutkové okolnosti jednotlivých případů, zejména pak nutnost obstarání různých podkladů pro rozhodnutí, mohou být zcela odlišné.

K tomu nutno ještě uvést, že stěžovatel poukázal rovněž na skutečnost, že v novelizovaném zákoně o pobytu cizinců se objevila lhůta dvou měsíců pro podání žádost o udělení trvalého pobytu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pod bodem č. 82 zákona č. 379/2007 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, byl vskutku změněn § 67 zákona o pobytu cizinců a to tak, že podle odst. 5 tohoto ustanovení lze žádost podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tato změna zákona o pobytu cizinců nabyla s ohledem na Čl. XIV zákona č. 379/2007 Sb., účinnosti dnem vyhlášení tohoto zákona, tj. dnem 5. 12. 2007. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází však soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stěžovatel podal žádost o udělení trvalého pobytu dne 19. 9. 2007, tedy před nabytím platnosti a účinnosti § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Na posuzovanou věc tak § 67 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ode dne 5. 12. 2007 tudíž nedopadá, jak správně namítá žalovaný. Nicméně nutno v této souvislosti poukázat na důvodovou zprávu k návrhu zákona o změně zákona o pobytu cizinců na území České republiky, v níž se především uvádí, že zákon je vydáván v souvislosti s nezbytností v právním řádu České republiky reagovat na právní předpisy EU v cizinecké a azylové oblasti. Vedle tohoto hlavního cíle změn se v obecné části důvodové zprávy uvádí, že se jí na základě poznatků dosavadní praxe zpřesňují některá ustanovení cizineckého zákona, a to zejména v souvislosti s vydáváním povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ochrany cizince na území. Nejvyšší správní soud tedy předpokládá, že nahrazení neurčitěho právního

pojmu „*neprodleně*“ v § 67 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, lhůtou dvouměsíční je právě jedním z důsledků rozkolísané správní praxe, a potíží při výkladu neurčitého právního pojmu. I když pro posuzovanou věc nelze význam této změny přeceňovat, lze z ní usuzovat, že i zákonodárce pokládá za optimální lhůtu, v níž je možno podat žádost o povolení k trvalému pobytu při nutnosti vyhovění požadavkům zákona, právě lhůtu dvou měsíců, což by při výkladu neurčitého právního pojmu mělo být rovněž zohledněno.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že se stěžovateli podařilo dovolat kasačního důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nesprávného posouzení právní otázky soudem a nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci správním orgánem ohledně důvodů, které vedly žadatele k podání žádosti po uplynutí doby 1 měsíce a 13 dnů. Pokud takové rozhodnutí bylo městským soudem akceptováno, jsou stěžovatelovy námitky důvodné. To je také příčinou, pro kterou Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Bude tudíž na něm, aby z důvodů výše vyložených zrušil přezkoumávané rozhodnutí žalovaného a věc mu rovněž vrátil k dalšímu řízení.

Pro úplnost nutno uvést, že nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud tu námitku stěžovatele, v níž se rovněž dovolával důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a v níž namítal, že žalovaný pochybil, když neprovedl další dokazování za účelem ověření, zda skutečně existovala rozdílná praxe ministerstva při výkladu zákona a požadoval po žalovaném, aby konkrétními spisy doložil rozdílnost soudní praxe. V této skutečnosti Nejvyšší správní soud nespatřuje vadu rozhodnutí žalovaného, neboť není jeho povinností k nekonkrétní námitce stěžovatele, aby žalovaný vyhledal veškeré spisy, v nichž byla uvedena otázka řešena.

Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Návrh stěžovatele jde nad rámec tohoto požadavku, pokud jinak rozhodnutí žalovaného podmínkám citovaného ustanovení vyhovuje.

V novém rozhodnutí pak městský soud rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu